

Đời Đạo

Paris, 2-1-1983

Thiền Sư

Lương Sĩ Hằng

Đời Đạo

Paris, ngày 2 tháng giêng năm 1982,

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày đầu năm của năm 1983, là ngày đầu tiên trong buổi họp của thiền đường Paris, mà chúng ta đã cùng chung huynh đệ đông đảo đến đây nghiên cứu về con đường tu học thức tâm của mọi hành giả. Khắp năm châu huynh đệ cũng đang hướng thượng để tìm một lối thoát cho chính mình. Nhân duyên tốt lành đã đưa tôi đến đây, đầu năm nay, được diện kiến các bạn nơi tu học của thiền đường Paris. Tuy eo hẹp nhưng mà sự phát tâm không ít của các bạn khắp các nơi đã hướng về đây, và chúng ta đã và đang làm một việc thực hiện tình thương và đạo đức. Các bạn người ít nhưng mà tâm

giàu mạnh, luôn luôn hướng về sự hỗ trợ giúp đỡ và xây dựng. Đó là một điều rất cao quý. Sự ước mong của mọi người đều muốn sớm giải tỏa về phần ô trược động loạn của mỗi cá nhân. Kẻ mới cũng như người cũ, cũng đồng ý thức được nhiệm vụ của chính mình. Chính chúng ta phải tu cho ta, ta phải biết chịu trách nhiệm và chủ trị tâm lẫn thân, để khai triển học nhân, học hòa.

Các bạn đã có cơ hội tương ngộ và đã thấy rõ tánh trần trược của chính ta. Trước khi chưa tu và sau khi đã tu khác hẳn. Sau khi tu, chúng ta muốn thực hiện đại nguyện của chính chúng ta, và trước khi chúng ta chưa tu, chúng ta ước mong được sự cứu độ. Nhưng ngày nay càng tu càng rõ rệt chính ta là người cứu độ ta mà thôi. Ta là người phải chịu trách nhiệm để xây dựng, tái lập sự quân bình sẵn có. Sự quân bình sáng suốt và bất diệt đó, chúng ta đã

có từ lâu, từ lúc ly khai Đại hồn là chúng ta đã ôm sự sáng suốt giáng trần xuống thế gian, nhập vào trong cảnh hỗn độn động loạn của tại thế, và để điều luyện cho phần hồn chúng ta càng ngày càng lớn mạnh hơn, càng vững vàng hơn, càng thấy rõ ta hơn và xây dựng trong sự quân bình và trách nhiệm rõ rệt. Ngày hôm nay chúng ta được một pháp mà chính mình có quyền hành triển để lập lại sự quân bình cho chính mình.

Mỗi người chúng ta trên con đường hành hương đã và đang đi trong nghiên cứu, cũng như thời gian thành đạt và tin tưởng rằng chúng ta sẽ đi tới, trong đó sự chứng nghiệm của mọi phần hồn khác nhau vì trình độ khác nhau. Kể trước người sau, kẻ lớn tuổi, người tuổi trẻ cũng đã tự hiểu được chính ta, đã bằng lòng chấp nhận hy sinh tánh hư tật xấu để bước tới sự toàn thiện của tâm thức, chấp nhận nghiệp quả hiện tại. Chính ta làm, ta phải

chịu, ta phải cố gắng duy trì, ta phải cố gắng gánh chịu học nhận, mới quán thông được mọi sự việc. Cho nên chúng ta lại có một sự phát tâm tự động, chứ không phải bị sự ràng buộc bởi một ai. Vì chúng ta đã nghe được âm thanh truyền cảm của người truyền pháp trong thực hành mà chúng ta xác nhận đây là thực tế đường lối không sai chạy. Chính mỗi người đều có một hoàn cảnh đang tự thăng hoa và xây dựng. Cho nên chúng ta lại phát tâm cố gắng và chọn con đường ta phải đi, và chính ta hoàn toàn tự chủ không có lệ thuộc bởi một ai.

Sự văn minh của vật chất đã hãnh diện khoe khoang trước mắt chúng ta, sau sự thành công cấu trúc của sự thông minh như loại. Nhưng mà chiều sâu của nó là do từ siêu nhiên đã biết bao nhiêu ngàn triệu năm, ngày nay mới có đóng góp được một vật nhỏ tinh vi hiển hiện trước mắt chúng ta để quyền

rũ sự kính cảm, cảm mến, và hướng độ tâm thức để xoa dịu những sự mong muốn của nhân loại. Chúng ta có máy bay, chúng ta có xe hơi, chúng ta có tất cả những máy móc hiện tại cũng do sự cấu trúc của siêu nhiên ban cho loài người có khối óc tinh vi và biết sử dụng khối óc của chính họ mới đóng góp được một cái vật chất hiển hiện trước mắt của chúng ta hiện tại. Cho nên chúng ta đã và đang sử dụng nhưng mà đó không phải là chuyện hưởng thụ. Đó là một sự ảnh hưởng của vật chất. Nó là một câu hỏi: vật chất còn tiến hóa như vậy hỏi chứ tâm linh chúng ta không thực hành và không xây dựng thì chừng nào chúng ta mới được tiến hóa như vật chất?

Cho nên càng bình tĩnh, càng thanh tịnh, càng thấy sự trì trệ của chính mình. Cho nên chúng ta phải tu học và lập lại sự quân bình càng sáng suốt hơn, vì phần hồn là chủ của thể xác, phần hồn là chủ của vạn linh

trong thể xác và hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Cho nên chúng ta lại càng thấy sự sáng suốt sẵn có của chúng ta, và trách nhiệm của chúng ta càng ngày càng lớn rộng hơn hòa hợp cả càn khôn vũ trụ. Chứ không phải trong một chỗ eo hẹp nhưng mà nói sự lớn rộng của cả càn khôn vũ trụ lấy gì mà làm việc, lấy gì mà tiến tới? Chung qui chỉ giữ ý chí và khai triển ý chí mà tiến tới mà thôi.

Ngày hôm nay chúng ta đã có ý chí sự mong muốn của chúng ta tương ngộ. Ngày nay chúng ta đã có cơ hội được hội ngộ, bằng ý chí, bằng thanh điện. Cho nên các bạn ngồi thiền nhắm mắt để trao đổi phần thanh điện sẵn có của các bạn. Âm thanh truyền cảm mà các bạn đã tự xác nhận đường lối đi tới, để làm cho các bạn càng ngày càng nhẹ nhàng và tu học khai triển sự sáng suốt sẵn có của các bạn, thì đường đi đó chính các bạn phải tự

đi. Chúng ta mới nhận thức rõ vạn linh qui một như những câu : “*Nhất bốn tán vạn thù, vạn thù qui nhất bốn*”, rõ rệt.

Chúng ta từ một cõi mà đến đây, một cõi sáng suốt, sáng suốt không lờ, và phân chia ra lẻ tẻ li ti, ngày nay lại có hội ngộ trở lại cộng đồng nhân loại ngồi chung để nghiên cứu và phát triển khả năng sẵn có của chính mình. Chúng ta càng tu càng hiểu rõ khoa học huyền bí trọng nội thức của chính chúng ta. Khoa học dồi dào sống động trong nội thức của chúng ta, đã tiến hóa từ kiến thức này đến kiến thức kia, kiến thức nọ. Ngày hôm nay còn phải tiến nữa và còn phải đi nữa. Cho nên chúng ta hiểu được cái kiến thức sống động đó không ngừng nghỉ trao đổi từ đời lẫn đạo, thì chúng ta không có chán ngán trên đường tu học. Vì kiến thức của chúng ta càng ngày thay đổi, càng văn minh, càng sáng suốt đạt tới siêu nhiên, càng

gần gũi sự hòa cảm Hư Không Đại Định hơn luồng điện của các bạn. Ngày càng được thăng hoa được đi lên thì các bạn thấy việc làm của chúng ta hiện tại rất nhỏ nhoi, và chúng ta sẽ làm nhiều hơn nữa. Chúng ta sẽ đóng góp sự sáng suốt cho cả càn khôn vũ trụ, để hoàn trả món nợ từ nhiều kiếp. Cho nên chúng ta cần tu học nhiều hơn, cần đem lại nền văn minh tốt đẹp từ bên trên Trung Thiên giáng lâm xuống thế gian, xây dựng cho quả địa cầu càng ngày càng tốt đẹp theo ý chí của Thượng Đế. Tinh vi, thương yêu, tha thứ, nhân nhượng, tiến hóa, xóa bỏ hận thù, thực sự tiến tới tình thương và đạo đức.

Hôm nay tôi có một bài thơ ngắn ngủi và tiếp tục phân giải cho các bạn rõ hơn câu chuyện của năm nay.

Một năm kết thúc một năm hòa

Vũ trụ càn khôn vẫn thiết tha

*Trời chuyển tâm hồn mau thức đạo
Vui trong một giấc nhãn thanh đà
Thanh đà giải tỏa khuyên hòa
Cần khôn vũ trụ chung nhà giác tâm
Mỗi người trở lại mừng thăm
Đây là cơ hội chẳng làm chẳng sai
Thực tâm giải tỏa tranh tài
Thế gian liên hiệp sửa hoài không ngưng
Chẳng còn ước vọng lừng khừng
Cùng chung đàm đạo giải từng phút giây
Nan y thế sự bầy nhầy
Thực tâm tu luyện vui vầy cảm giao
Van linh cứu khổ hợp màu
Cộng đồng khai triển ước mau đạt thành
Chung nhau xây dựng em anh*

Nơi nào cũng phải thực hành mới thông

Bầu trời xây dựng góp công

Trời nam biển bắc một lòng sửa sai

Hóa sanh sanh hóa chuyển hoài

Thanh đài sẵn có chờ ngày thoát thân

Thực hành giải pháp nghĩa ân

Cộng đồng thế giới ân cần dựng xây

Ước mong cũng đã đến ngày

Thực hành thành đạt vui vầy cảm giao

Kính bái,

Lương Sĩ Hằng.

“*Một năm kết thúc một năm hòa*”. Sự bận rộn của mọi người trong chu trình tu học cũng như việc làm của mỗi cá nhân, sĩ, nông, công, thương, cũng là trong một cái cơ hội tu học để tiến hóa. Mà một năm kết

thúc thì một năm hòa. Làm gì có hòa? Là sự sáng suốt của mọi người ước vọng sang năm mới đi tới cái chỗ tốt đẹp hơn và sáng suốt hơn, xây dựng trật tự hơn.

“Vũ trụ còn khôn vẫn thiết tha”. Đó, sự chuyển hóa từ bên trên đưa xuống thế gian vẫn thiết tha, vẫn mong đợi, vẫn chờ đón sự thành tựu sáng suốt hướng thượng của mọi nơi mọi giới.

“Trời chuyển tâm hồn mau thức đạo”. Trời chuyển tâm hồn điều luyện từ đầu năm đến cuối năm, và bước tới năm mới, thì cái tâm hồn “mau thức đạo” càng ngày càng lớn tuổi càng mong được sự quân bình và hạnh phúc trong nội tâm. Mỗi người sanh ra làm con người, lớn lên có vợ có chồng, làm cha làm mẹ, có cơ hội chung sống trong xã hội hiện tại, cũng muốn đạt tới chữ hòa, vui vẻ, hạnh phúc trong gia cang. Đó là “mau thức đạo”. Cho nên, mỗi gia đình mong được

tiến triển tốt đẹp hơn năm đã qua.

“*Vui trong một giấc nhãn thanh đà*”. Chúng ta vui trong một giấc, chúng ta ước mong đạt tới thành quả tốt đẹp, nhưng mà không nhãn không bao giờ đạt được cái sự thanh nhẹ trong đà tiến hóa hiện tại. Mà nếu chúng ta học nhãn, tiếp tục học nhãn thì chắc chắn chúng ta sẽ đạt được tiến tới như thanh trong đà tiến hiện tại.

“*Thanh đà giải tỏa khuyên hòa. Càn khôn vũ trụ chung nhà giác tâm*”. “*Thanh đà giải tỏa khuyên hòa*”, gia cang nào tới đầu năm cũng vui vẻ, tay bắt tay chúc nhau trong chu trình tiến hóa. “*Càn khôn vũ trụ chung nhà giác tâm*”, là càn khôn vũ trụ thấy chung nhà giác tâm không. Càng ngày mọi người đều ước mong đạt được thành quả tốt đẹp. Kẻ tu học cũng vậy, so sánh năm ngoái tôi tu lười thôi, năm nay tôi phải tu nhẹ hơn, tôi phải tìm cách khai triển hơn và thu gọn hơn tình

cảnh hiện tại, để trở về với tôi. Sống trong thực chất, trong sự minh cảm khả năng sẵn có của chính tôi, để tôi tiến tới không còn sự trì trệ, và không còn vùn bời sự tăm tối, động loạn nữa. Đó là ước nguyện của người tu cũng như người đời. Người đời mong được khỏe mạnh, được tiến triển. Đó hai phương diện đời đạo cũng đang tu, kêu bằng đời đạo song tu. Người tu pháp lý lại thấy rõ năm nay phải cố gắng hơn để vượt qua những cơn thử thách hiện tại. Còn người đời cũng vậy, bình tâm để xây dựng nên một khối tốt đẹp để giao cảm, và nói rộng kiến thức sẵn có của chính mình.

“Mỗi người trở lại mừng thầm. Đây là cơ hội chẳng làm chẳng sai”. “Mỗi người trở lại mừng thầm”, thấy rằng một không khí mới, chúng ta hy vọng tiến triển hơn và tốt đẹp hơn. Đây cũng là một cơ hội của một năm mới, bước chân ta phải đi và chúng ta phải cố

gắng sửa chữa điều chỉnh đâu đó nó hoàn bị và tốt đẹp hơn. Kẻ buôn bán, những người lao động, cũng đều muốn có một không khí thanh nhẹ và đem lại gia đình cho chúng ta đầm ấm và tốt đẹp. Người tu cũng vậy, muốn nhẹ gánh, muốn giải nghiệp muốn tiến tới cho kịp kỳ thay chuyển của cả thiên cơ.

“Thực tâm giải tỏa tranh tài. Thế gian liên hiệp sửa hoai không ngưng”. Đó, “thực tâm giải tỏa tranh tài”, chúng ta phải thực tâm ngồi xích với nhau, thương yêu nhau, mới giải tỏa cái phần tranh tài mà gây xáo trộn gây chiến tranh tại thế. *“Thế gian liên hiệp sửa hoai không ngưng”*, chúng ta ngày hôm nay giữa giống người giống dân thì đã có một cái Liên Hiệp Quốc, để ngồi chung với nhau, thì chúng ta người tu hành cũng vậy. Huynh đệ không phân màu da, chủng tộc, đã liên hiệp sửa hoai không ngưng, lo tu. Càng ngày càng tu thêm, càng sửa thêm, càng tiến triển thêm. Chớ không

phải giống dân này giỏi hơn giống kia. Giống dân nào cũng tùy trình độ mà tiến hóa mà thôi.

“Chẳng còn ước vọng lòng khùng. Cùng chung đàm đạo giải từng phút giây”. Không còn ước vọng lòng khùng nữa. Không muốn người này thắng người kia, nhưng mà hòa ái tương thân để học hỏi, chớ không có vụ nghi ngờ nữa. Chúng ta phải xóa bỏ hận thù và nghi ngờ trong tâm thức đối với người tu. Còn người đời cũng muốn được gần nhau để giải tỏa những sự động loạn có thể gây sự nguy hại, nguy hại trong tâm thức, và xây dựng cộng đồng càng ngày càng tốt hơn.

“Cùng chung đàm đạo giải từng phút giây”; đó, chúng ta phải ngồi với nhau để học hỏi, để tu học, thì người tu cũng vậy. Người tu chúng ta có pháp, phải có pháp luân thường chuyển để đem tất cả những thanh điện của cả càn khôn vũ trụ, để mở từ từng lớp trong cơ tạng

của chúng ta, và trong thần kinh nẻo hóc của chúng ta, để tiến triển lên từng giây từng phút.

“Nan y thế sự bày nhầy. Thức tâm tu luyện vui vầy cảm giao”. Cái bệnh nan y của thế sự lúc nào nó cũng thổ lộ ra những tranh chấp, và trong tâm chúng ta từ phàm đến chơn cũng là đang tranh chấp. Nó bày nhầy! Khi mà chúng ta thức tâm tu luyện vui vầy cảm giao, chúng ta thức tâm rồi, chúng ta lo tu lo học hành, thì là vui vẻ biết là bao nhiêu! Từ cái sự tăm tối ô trược mà tiến tới sự vui vẻ tốt đẹp, giao cảm lẫn nhau.

“Vạn linh cứu khổ hợp màu. Cộng đồng khai triển ước mau đạt thành”. Cho nên *“vạn linh cứu khổ hợp màu”*, là chúng ta mỗi người có một thể xác, mà thể xác đó là kết tập bởi mọi trạng thái. Trong ta có vạn linh. Ngày nay chúng ta tu rồi lập trật tự trong thể xác, trong tâm linh của chúng ta, chúng ta cứu khổ là: nội tâm của

chúng ta có những sự uất ức, mà ngày nay chúng ta tự giải tỏa được hợp màu là hợp với thanh khí điện của cả càn khôn vũ trụ, nhưn loại, thì ngồi chung nhau để giải tỏa những sự phiền muộn lẫn nhau và hợp chung để tiến hóa.

“Cộng đồng khai triển ước mau đạt thành”, thì muốn cái sự giao cảm giữa giống dân này đến giống dân kia, cũng phải được khai triển, ước mau đạt thành. Ước có một ngày nào cộng đồng nhân loại sẽ thương yêu nhau gần hơn và khai triển giúp đỡ lẫn nhau trong tinh thần xây dựng vô biên, để đạt tới nền văn minh tốt đẹp, càng xây dựng tốt đẹp hơn.

“Chung nhau xây dựng em anh. Nơi nào cũng phải có thực hành mới thông”. Đó, *“chung nhau xây dựng em anh”*, huynh đệ trong cả càn khôn trong cả địa cầu hiện tại, mà nơi nào cũng phải thực hành mới thông, phải

làm ra mới được. Cho nên chúng ta người tu không nên ỷ lại, mà chỉ có thực hành mà thôi. Khoa học đã chứng minh cho chúng ta: con người không chịu đóng góp cho cộng đồng thì không làm sao mà phát triển được. Cho nên chúng ta người tu với một pháp Vô Vi hiện tại là phải thực hành. Không mê tín, không nên ỷ lại, không còn lệ thuộc nữa.

Chúng ta là người thực hành để đi đến, chứ không phải người giành đạo mà không biết tu, thì càng ngày càng lũng bại. Nói “*tôi đạo này, đạo kia, đạo nọ...*” mà không biết hành, không biết giá trị của cái môn đạo đó, môn phái đó, thì làm sao khai triển và làm sao học hỏi? Làm sao hiểu được cái nền siêu văn minh của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta có một tâm thức quyền luyện trong cái đạo pháp, trong cái tôn giáo chúng ta đã và đang hành? Cho nên ngày hôm nay chúng ta đã mượn được một

pháp; nói là chúng ta đã và đang thí nghiệm thì đúng hơn; và chúng ta thấy rằng: có thành quả. Chúng ta đã thay đổi tánh tình, và chúng ta lại càng hướng thượng nhiều hơn và thương yêu xây dựng. Thương yêu cái cơ thể huyền vi của trời đất đã ân ban cho chúng ta, và thương yêu những tâm thức sáng suốt của cả càn khôn vũ trụ đã càng ngày càng tới gần với chúng ta, thì chúng ta được khuyến khích tu học nhiều hơn. Đó, thì rất cuộc người nào cũng phải thực hành. Mà thế gian cảnh đời cũng vậy, xây dựng và tiến hóa cũng phải thực hành thì nó mới thông được.

“Bầu trời xây dựng góp công. Trời nam biển bắc một lòng sửa sai”. Đó, “Bầu trời xây dựng góp công”, là thiên cơ đã chuyển hóa cho chúng ta thấy rằng: trong trời Nam biển Bắc một lòng sửa sai; kẻ bên Bắc muốn tìm người Nam. Kẻ từ bên Nam muốn giao cảm với người bên Bắc, để chi? Để thức giác rõ rệt hơn, trong

cần khôn vũ trụ có được quân bình để tiến hóa. Người tu học từ thượng trung hạ trong cơ thể của chúng ta cũng muốn có cơ hội thống nhất trong chu trình tiến hóa hòa hợp với cả cần khôn vũ trụ. Đó là sự ước vọng bên dưới vạn linh muốn tiến hóa lên cộng đồng bên trên khối óc, thì chúng ta nhờ cái pháp mà chúng ta đang thực hành này, Pháp Luân Thường Chuyển bước vào điển giới đó, thì hai khởi điểm hai xuất điểm sẽ tìm một giao điểm sửa sai và lập lại sự quân bình trong chu trình tiến hóa của tâm thức.

“Hóa sanh sanh hóa chuyển hoai. Thanh đài sẵn có chờ ngày thoát thân”. “Hóa sanh sanh hóa chuyển hoai”, cho nên chúng ta bước vào tu, từ thanh tịnh này đạt đến thanh tịnh kia; từ cái tăm tối này khai triển và để ý thức cái tăm tối kia, mới mở đến sự sáng suốt, thì hóa hóa sanh sanh trong thanh điển của chúng ta và trong trực điển của chúng ta cứ chuyển hoai. “Thanh

đài sẵn có chờ ngày thoát thân”, lúc đó chúng ta thấy càng ngày càng tiến tới nhẹ, càng ngày càng sáng suốt hơn, càng cởi mở hơn, thì chúng ta thấy rằng: khi chúng ta nhắm mắt nó rút lên bộ đầu chúng ta, và rút cho chúng ta thoát khỏi cái tâm trần ô trược này.

“Thực hành giải pháp nghĩa ân. Cộng đồng thế giới ân cần dựng xây”. Lúc đó chúng ta thấy rằng: thực hành của “giải pháp nghĩa ân”, biết thương yêu, biết xây dựng. Ở thế gian, quốc gia siêu cường đối với nhược tiểu cũng vậy, cũng ở trong nghĩa ân xây dựng, và cộng đồng thế giới ân cần dựng xây. Tất cả thế giới đang ân cần được mong muốn có một ngày hòa bình tốt đẹp để cho nhân loại có một cơ hội thức giấc đời lần đạo hơn. Chúng ta người tu cũng vậy, càng ngày kếp mình và không bước vào trong sự động loạn nữa. Chúng ta mới thấy rõ rằng những cái giải pháp nghĩa ân của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta bây giờ,

chúng ta chỉ có xây dựng và trở lại với căn bản mà thôi.

“*Cộng đồng thế giới ân cần dựng xây*”, tất cả nhân loại ở thế giới này đều muốn khai triển, muốn những người tu, muốn có những giáo chủ xuất hiện tại trần gian để cứu độ chúng ta. Thì nếu mà mượn được pháp và thấy rằng chúng ta có khả năng đến để trình diện với những vị đó, thì chúng ta nên đi hơn là chúng ta chờ nữa? Vì nhân loại đều giới hạn trong thể xác mấy chục năm, nhưng mà làm sao để ngộ được những Đấng chúng ta kính yêu? Mà thực chất của những Đấng ấy là từ trong thể xác tứ đại mà tiến hóa tới vô cùng. Vậy chúng ta đã mang những gì đây? Chúng ta vẫn mang cái thể xác tứ đại của những vị đó, thì đó chúng ta nên lập lại trật tự để thấy rõ sự khai triển trong tâm thức của chúng ta, và sẽ đem lại sự hoàn tất, sự mong ước về phần hồn sáng suốt của chính chúng ta.

“Ước mong cũng đã đến ngày. Thực hành thành đạt vui vầy cảm giao”. Sự ước mong của chúng ta ngày nay nó đã đến. Cho nên chúng ta có cơ hội tề tựu nơi đây để “thực hành thành đạt vui vầy cảm giao”. Chúng ta sẽ thực hành trong thành đạt vui vầy cảm giao. Huynh đệ đệ gặp nhau để trao đổi để học hỏi để tiến hóa. Cho nên cái phương pháp công phu của chúng ta là tự hành, tự tiến, tự khai triển, tự thành đạt.

Xã hội hiện tại cũng vậy. Hoàn cảnh thiếu thốn của mọi gia đình vì vậy mà chúng ta phải làm lưng khô nhọc để đóng góp có một thành quả muốn đạt đến sự an khang bình an của nội thức. Nội thức đó cũng không ngoài ý chí của Thượng Đế đã ân ban cho mọi gia đình mọi tâm thức, phải tự tu tự tiến. Người học giả cũng vậy, muốn đạt được tốt hơn ở năm này để quên đi những chuỗi ngày tăm tối của chính mình, và đạt tới những cái chuyên môn thật sự để cống hiến với

xã hội hiện tại. Thì người tu học của chúng ta cũng không ngoài đường lối đó.

Cho nên phương pháp đời đạo song tu là phương pháp thực chất nhất. Ở đời chúng ta có động loạn rồi chúng ta về chúng ta tu thiền. Chúng ta thấy rằng: cái tu thiền nó có hỗ trợ cho đời rõ ràng, để giải tỏa cái phần ô trược, động loạn, và nó thấy rõ sự sai lầm của chính nó đã đối xử bất chánh. Sự đối đãi nó bất hòa đối với một người nào, và sự nghi kỵ không xứng đáng của chính nó. Cho nên ngày hôm nay nó đã xóa bỏ điều đó, và nó thấy muốn xóa bỏ điều đó phải làm thế nào? Thấy rõ sự sai lầm của chính nó. Cho nên ở thế gian những quốc gia nhược tiểu đều bị đau khổ vì nó chưa hiểu căn bản của chính nó mà thôi. Nếu hiểu sự căn bản của chính nó, nó phải lui về với nó, và nó sẽ sử dụng phần sáng suốt sẵn có của nó, thì cái khoa học tiến triển vật chất

có sẵn, thời tiết có sẵn, cộng đồng càn khôn vũ trụ có sẵn, thì có thể đoàn kết để xây dựng và khai triển như những siêu cường quốc hiện tại đã có.

Cho nên chúng ta vì sự tằm tối, và sống trong kích động và phản động, cho nên gây ra chiến tranh hướng ngoại và không biết hướng nội. Người tu học phải do sự càn mẫn hướng nội để khai triển tâm thức. Mà nếu chúng ta không chịu càn mẫn hướng nội để khai triển tâm thức, thì chúng ta tự gạt lấy chúng ta mà thôi. Những phép lạ đã ân ban cho chúng ta trong lúc chào đời, nói trong một kiếp ngắn ngủi hiện tại thì các bạn đã thấy rõ rồi, cho chúng ta có một thể xác tinh vi cấu trúc bởi siêu nhiên rõ rệt. Đó là một hồng ân tại thế cho phần hồn ngự nơi đó và học hỏi trong chu trình tiến hóa. Thì chúng ta đều có cơ hội học cả, nhưng mà chỉ chờ thời gian để thức tâm và sử dụng khả năng sẵn có của chính mình mà thôi.

Ngày hôm nay chúng ta lớn tuổi rồi, mới thấy rõ rằng: chính trách nhiệm quan trọng là trách nhiệm của phần Hồn. Vì chúng ta đã cảm nhận rõ sự đau đớn của chúng ta. Chính phần hồn đau đớn, sự bức tức của chúng ta chính phần hồn bức tức, chứ không phải thể xác. Cái thể xác này biết bức tức thì trong nhà xác đều kêu la rùm beng cả rồi!

Nằm im một chỗ! Nhưng mà với sự sống động của phần hồn thì mới có than thở. Cho nên, chúng ta chứng minh phần hồn đang học hỏi trong chu trình để hoàn tất nhiệm vụ của nó trong lúc giáng sanh tại thế. Mỗi chúng ta là một tiên đồng, một tiên nữ, giáng lâm tại thế để học hỏi và để tiến hóa trở về với nguồn cội, lớn mạnh hơn, sáng suốt hơn, chịu đựng nhiều hơn, và gánh vác tất cả những cái gì của Thượng Đế đã ân ban cho chính chúng ta. Càng tu các bạn thấy càng vui lành hơn, càng vinh quang hơn. Thấy rõ phần hồn, thì

càng vinh quang hơn.

Được ngự trong cái thể xác huyền vi tu học này rất tinh vi, nhắc nhở chúng ta từng giờ phút khắc, chớ không phải đợi ngày hội họp mới là nhắc nhở. Dù kẻ ở trên núi, người ở dưới biển đi nữa, cũng phải lo tu học về phần hồn. Tất cả càn khôn vũ trụ thượng trung hạ, bầu trời thế giới cũng phải lo tu học. Người thế gian còn khinh thị người tu học, nhưng mà chính họ đã và đang học. Sự khinh thị đó tạo thành một vách tường tự ái, rồi họ phải tự đập đổ; đập đổ vách tường đó mới tiến tới sự sáng suốt được.

Cho nên chúng ta không nên vội buồn hay là phê phán bất cứ một bạn đạo nào trong thiên đường mà chúng ta nên cố gắng trở về với chính ta và phê phán ta, thấy sự sai lầm của chính ta, đã bóc khởi những cái ý nghĩ nghi kỵ bất chánh. Đối với bất cứ một người nào, chúng ta

phải biết thương yêu, phải biết xây dựng, phải biết sửa tâm, phải chấp nhận học hỏi, mới tiến được. Nếu chúng ta không chịu học hỏi, thì không bao giờ chúng ta tiến. Sự thành tâm khai triển và cởi mở những sự tăm tối hiện tại, thì hẳn các bạn cũng thấy rõ rằng: nếu tôi ý thức được toàn diện của tôi thì không bao giờ tôi sẽ bị xuống địa ngục nữa. Tôi sửa tôi để tôi tiến, và tôi xây dựng cho tôi càng ngày càng sáng suốt, thì sau khi lìa xác tôi chỉ đi lên và tiếp tục học hỏi trong chu trình xây dựng sẵn có vĩ đại cả càn khôn vũ trụ mà Thượng Đế đã ân ban.

Cho nên tôi phải trở về với luật quân bình tôi mới được thăng hoa cao hơn và sáng suốt hơn. Nếu tôi còn trì trệ và không trở về với luật quân bình sẵn có của chính tôi, thì không bao giờ tôi đạt đến sự sáng suốt đó. Cho nên duyên lành tại thế đưa cho chúng sanh học hỏi. Biết bao nhiêu đạo giáo xuất hiện hiện tại ngay mảnh

đất tự do, kể cả khu vực cộng sản cũng vậy nữa, đều ôm một tâm thức. Dù các bạn sống trong rừng, trong tinh thần phấn đấu tạo một cơ hội cho các bạn trở về với gì? Với thực chất quân bình sẵn có của chính các bạn mà thôi. Cho nên sự tranh đấu, sự chèn ép để chi? Để cho con người thức tâm. Đó cũng là một cơ điều luyện tiến hóa. Ngày nay chúng ta đã xác nhận rõ rệt: vật chất đã tiến hóa qua sự thông minh điều luyện của con người, và vật chất ngày càng tinh vi. Vậy thì chú qua ý chí điều luyện của Thượng Đế, thì chúng ta thế nào? Sẽ càng ngày càng tinh vi hơn!

Ngày hôm nay chúng ta lược được một phương pháp để trở lại trật tự cho cơ thể được an nhẹ, và tránh sự vọng động có thể xâm chiếm từ bên ngoài vào trong. Và chúng ta luyện được có một pháp khử trực lưu thanh. Cho nên các bạn đã hành, và nhiều bạn đang tìm hiểu và dụng ý chí

để bước tới mạnh dạn hơn, và thấy rõ chính ta có trách nhiệm xây dựng cho ta. Cho nên các bạn càng ngày các bạn mới tìm ra con đường rõ rệt. Rồi các bạn thấy rằng: nếu tôi biết trước, tôi có thể làm như vậy 10 năm trước, thì ngày nay con người tôi ngắn gọn và nghiệp quả tôi không có bành trướng như ngày hôm nay. Cho nên lúc đó các bạn mới hiểu giá trị của nghiệp là gì. Một cái nghiệp mà các bạn đã tạo, đó cũng là một đường lối điều luyện tâm thức của chính các bạn. Sanh con, đẻ cháu, thì sự giằng co đòi hỏi đó không khác gì cái máy nó đang xoay chuyển các bạn tiến hóa. Rồi các bạn sẽ chán ngán trường đời, lúc đó các bạn mới thực sự trở về với tâm đạo, trở về với sự quân bình sẵn có, sự sáng suốt sẵn có, mà đi trong thanh nhẹ và du dương, hòa ái tương thân với càn khôn vũ trụ, mới biết duyên là gì? Thiện duyên thế nào? Quân bình ở đâu? Lúc đó mới là sáng suốt.

Sự dày công của các bạn không bao giờ oan uổng. Cố gắng thực hiện để tiến tới sự sáng suốt sẵn có của chính mình. Cho nên càng ngày chúng ta tu học, nhiều bạn đạo càng ngày càng quân bình, càng sáng suốt, thì các nơi từ âm thanh lẫn hành động vẫn thay đổi. Cho nên cần khôn vũ trụ Thượng Đế đã ân ban hồng ân và cho thấy rõ rằng: các con tu đi, tu nhiều, tu nhiều chừng nào thì thời cuộc sẽ thay đổi nhiều chừng nấy. Sự sáng suốt sẽ trở về với cả cần khôn vũ trụ. Hỏi chứ chúng ta nhỏ bé thế này, làm được việc gì cho cả cần khôn vũ trụ? Nhưng mà ngày hôm nay các bạn thiền rồi, các bạn thấy rằng: sự liên hệ của bạn không ngừng nghỉ đối với cả cần khôn vũ trụ.

Các bạn đã cấu trúc từ siêu nhiên mà có, từ mọi trạng thái mà có, các bạn có một tâm hồn linh diệu vô cùng vô tận tiến hóa, không có một thế lực nào có thể cắt

đứt thanh điện của các bạn. Cho nên các bạn phải giữ, giữ phần sáng suốt thanh điện bên trong của các bạn, và tiến hóa tới chỗ không bao giờ bị mất mát nữa. Cho nên tâm thức của các bạn là quan trọng, sự quân bình của các bạn là quan trọng.

Cho nên chúng ta tu, người tu Vô Vi thì luôn luôn bị sự nhiễu động của ngoại cảnh. Vì chúng ta đi nhanh nhẹ và muốn kết thúc mau thì chúng ta phải chấp nhận sự động chạm nhiều. Các bạn sẽ tự bỏ lần lần cái nghiệp chướng tại thế, thì cái phản động lực nó phải đòi hỏi, nó phải kích động tâm thức của các bạn. Cho nên các bạn phải giữ đó mà làm một món quà thử thách để thấy ý chí của các bạn trước sau có phải như một không?

Nếu mà trước sau như một thì chúng ta bình tâm giữ lấy để mà tu học. Nhiều bạn đã tu pháp này, chưa đến đâu, lỡ dở nghiên cứu, rồi bỏ không muốn tu nữa. Đó

là cái quyền tự do của mỗi cá nhân, nhưng mà một thời gian rồi những bạn đó quanh quẩn trong trường đời mới thấy rõ ở đâu là chỗ giải thoát, nơi nào mới thật là sáng suốt. Cho nên quay về với sự thanh tịnh của tâm thức mới thấy rằng: pháp của chúng ta đã và đang đi không có lầm. Vì một pháp để ta tự chủ thì không bao giờ đi lầm và bị gạt. Mà pháp bị lệ thuộc bởi một người nào, chúng ta sẽ bị lầm và bị gạt.

Cho nên chúng ta đã nghiên cứu với nhau, đồng hành đồng tiến, chứ không phải lệ thuộc và không có ý lại. Cho nên người đời hay ý lại thì mới càng tu càng sai lạc. Đề cao tôn giáo và không thực hành và không tìm nguyên lai bản tánh và nguyên ý của hành giả từ xác thân tứ đại, bất cứ tôn giáo nào không đem xác ra hành và không đem tâm trí ra xây dựng làm sao kết thành một triết lý vững chắc minh triết xây dựng?

Ngày nay khối óc của chúng ta có, xác chúng ta có, tâm hồn sáng suốt có, phần ô trược đang chiến đấu trong nội tâm của chúng ta cũng có. Vậy ai là chủ để xây dựng những giới đó? Ai là người trách nhiệm để xây dựng những giới đó? Phải luật quân bình trong ta không? Mà ta không trở lại với luật quân bình làm sao chúng ta thăng hoa chúng ta đi lên, mà chúng ta cứ nói chuyện thiên đàng và không hành làm sao đến? Rồi chúng ta lại đặt vấn đề hăm dọa về địa ngục mà không biết lý do tại sao xuống địa ngục!

Cho nên tôi đã thường dạy chúng ta có thiên lực, tâm lực, địa lực mà chúng ta chỉ sử dụng tâm lực, địa lực thì rớt cuộc một ngày nào đó, tâm lực chúng ta bất lực thì địa lực nó phải hút. Địa lực là địa phủ. Còn người tu chúng ta hướng thượng, cứ sử dụng thiên lực trung tim bộ đầu và hướng thượng hóa giải, thì sức hút bên

trên hút những gì thanh nhẹ của chính chúng ta. Các bạn đã nhận thức rõ sự hỗn độn của thế gian rồi cũng quy nhất về thiên không. Cho nên bầu trời chưa có bao giờ sập. Những việc chứng minh tại thế đã cho chúng ta thấy: bỏ nơi này đi nơi kia, nhưng mà Ông Trời vẫn chưa sập!

Càng ngày càng được sự cấu trúc của sự thanh nhẹ trần đời để tiến hóa đến sự thanh cao sáng lạng phản chiếu cho trần gian để học hỏi trong chu trình tiến hóa, chúng ta thấy rõ: không bỏ chúng ta mà vẫn xây dựng và diu tiến tâm thức của chính chúng ta. Cho nên chúng ta lấy lại sự quân bình để hiểu cái Hư Không Đại Định bên trên là đời đời bất diệt, và để tiến hóa mãi mãi. Và cái thể xác eo hẹp này một ngày nào đó phải tan rã, và phải thọ lãnh một chu kỳ học hỏi, phân tán, qui tụ biết bao nhiêu ngàn năm mới hội tụ được.

Cho nên ngày hôm nay là năm mới, chúng ta lại bắt đầu tay nắm tay nghiên cứu thêm và xây dựng thêm trên đường tiến hóa của tình thương và đạo đức. Trong cơ qui nhất của tâm thức của mọi hành giả, kể cả thế giới động loạn này, sẽ có cơ hội xích gần nhau và giải tỏa những sự hiểu lầm, và tạo thành một cơ hội tốt đẹp cho chúng sanh hiện tại.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên